

Anežský klášter a pověst o nešťastné jeptišce

Založení kláštera na Starém Městě je připisováno Anežce Přemyslovně kolem roku 1230. Postaven byl u Vltavy Na Františku a působil v něm řád klarisek, v jiné části areálu přebývali minorité. Svému účelu přestal sloužit začátkem 60. let minulého století, kdy byl převeden do majetku Národní galerie. Jako vše neveřejné, prostředí a uzavřený klášterní život navozuje dojem tajemství. Častěji nepoznaných, někdy však popsanych příběhů. Většinou mívají dvě témata. Jedním je poskytování útočiště a druhým je láska, která nemá v klášterních zdech místo.

Jako dítě jsem znala jeden skutečný příběh, blo to na podzim roku 1949. Sestřenka mojí matky, aby splnila slib rodičů, vstoupila do kláštera. Ještě coby novicka, tedy před doživotním řeholním slibem, klášter opustila a přišla k nám do Vokovic, k své tetě Elišce své sestřenici Marii. Svlékla černý hábit, oblékla ji do civilu a k jejím rodičům místo ní odjela moje maminka. Její posláním dopadlo dobře, rodiče se smířili se stavem věcí a bývalá jeptiška se po čase mohla vdát, přivést na svět tři děti a od sedmi vnoučat už přicházejí na svět i pravnoučata.

Pražská legenda o nešťastně zamilované jeptišce se váže k pozdnímu středověku. Jeden bohatý rytíř měl jedinou dceru jménem Apolena. Milovala Ješka, který se k jejich tvrzi nesměl ani přiblížit. Pro svou chudobu byl pro rytíře naprosto nepřijatelným ženichem. Apolena se po setmění často vytrácela z domu, ale otec je brzy přistihl a bylo zle. Za trest svou dceru odvezl na celý den cesty do kláštera, a to až do Prahy.

Opuštěný mládenec ji však našel a dohodli se, že spolu utečou. Jiná jeptiška jejich plán vyradila dívčině otci. Ten si na milence počíhal a sotva přešli klášterní zeď, rozzuřený rytíř a mládence probodl mečem. A maje svou dceru za svedenou a přemožen hněvem z takového ponížení, Apolenu zabil také. Když se vzpamatoval, zděsil se sám sebe. Odvezl oba nešťastníky a po jejich pohřbu se ve své tvrzi oběsil.

Na výřezu ze staré dopisnice je v Haštalské ulici vidět někdejší vchod do Anežského kláštera, na který je dole letecký pohled.

O mnoho let později se ten příběh opakoval. Zase mladá dívka, nešťastná kvůli otci. Sám chudý, nechtěl jí dát chlapci ještě chudšímu. Zoufalá Běta si přichystala otrávený nápoj. Už už nesla sklenici k ústům, když k ní okénkem vpluly dvě poloprůhledné postavy. Strhl se silný průvan a sklenice s je-dem se převrhla. Duchové jí pak rukama ukazovali oknem ven do její malé zahrádky. Než se rozplynuli, poklepali tam na velký kámen.

Bětuška nakonec usnula a že ráno je moudřejší večera, na jed už nemyslela. Jen to vidění jí vrtalo hlavou. Vešla do své zahrádky a uprostřed veselého kvítí při pěšince odvalila ten kámen, co na něm jindy sedávala. Překvapeně vytáhla ze země hlíňák plný mincí. S takovým věnem její otec rád souhlasil a Bětuška měla svatbu jaksepatří. Jenom už nikdo nemohl vědět, že to štěstí jí darovali Ješek s Apolenkou.